

MEZŐSÉGI HIRLAP

TÁRSADALMI ÉS KÖZGAZDASÁGI KÖZLÖNY.

Előfizetési árak:
 Egész évre 6 korona — fillér.
 Fél évre 3 korona — fillér.
 Negyed évre 1 korona 50 fillér.
 Egyes szám ára — korona 24 fillér.

Felelős szerkesztő és kiadó:
DR. HAJDU DEZSŐ
 ügyvéd, Mocs.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Mocs.
 Hirdetéseket mérsékelt díjszabás szerint közöl
 a kiadóhivatal.
 Kéziratot vissza nem adunk.

MEGJELENIK MINDEN MÁSODIK VASÁRNAP.

Epítsünk községházat!

Mocs, 1906. szeptember 10.

A közérdek mindennapi szükségait szóvátenni, megvitatni, — ezt tűzte ki egyik feladatául a hamvaiból új életre kelt „Mezőségi Hirlap“. Legyen szabad hát e helyen egy égető és igazán közérdekű kérdést szóvá tenni.

Az olvasók egy része talán önzéssel fog vádolni, hogy mindjárt Mocs község ügyeit toljuk előtérbe. De helyet követelünk ennek a kérdésnek azért, mert nagyon is aktualis és minket itt legközvetlenebbül érdekel.

A „Mezőségi Hirlap“ első száma hirt adott arról, hogy a mocsai község házát fölmondották. Tehát község házáról gondoskodni kell! Építsünk, vagy szerezzünk községházat! ez az a kérdés, a mire a mocsai kör közönységét föl hívni kívánom, a szerkesztő úr szives engedelmeivel.

A mióta helyhez kötötte a közigazgatási rendszer az alsóbb szerveit: nevezetesen a szolgabíróságokat és jegyzőségeket, azóta községünk egy nagy vidék központjává lett. Jó ideje már, hogy a főszolgabíró hivatal saját hajlékába beköltözött, s ott látja el az igazságot és mindennemű hiva-

talos teendőit. Öszinte örömünkre szolgál, hogy e fontos hivatalunk a közel multban, helyiségét a kor kívánalmai szerint kibővitette, s nem használja többé váróteremnek — az országutat. — Itt most rendben van minden!

De nem úgy ám a községi hivatalokkal!

A körjegyzői hivatalnak, a községi előjáróságnak, az állami anyakönyvvezetőnek községünkben még ma sincs rendes hajléka. Kényszerülve van vándorolni, évről-évre más és más lakásba hurczolkodni, a hol drága pénzért befogadják, megtürik, s a honnan a haszonbérlet lejártával, vagy az előtt is, szépen tovább tessékelik, vagy éppen bírói uton kiparancsolják.

Ez igazán szegényletes állapot, s nem méltó a községhez, mint erkölcsi testülethez és mint közigazgatási Hatósághoz.

Ezen az állapoton segíteni — és pedig állandó jellegű intézkedéssel — halasztást nem tűrő kötelesség. Nem szabad kiszolgáltatni magunkat a házi urak önkényének, a kik haladnak a korral — „a stájerolás“ tekintetében, de arra vajmi kevés gondjuk van, hogy bérházaikat és azok melléképü-

leteit jókarban, használható állapotban tartsák.

Gondoskodni kell állandó község házáról, a hol a körjegyzői iroda anyakönyvi hivatal s ha lehet a körjegyző lakása is kényelmesen, a kor és törvény követelményei szerint elhelyezhető legyen, a hol a községi képviselő- és közgyűlések számára kellő nagyságu teremről is legyen gondoskodva, s a mely helyiség várakozó teremül is szolgáljon.

Mert ma nagyon kényelmetlenül vagyunk berendezkedve. A nép, ha a körjegyzői vagy anyakönyvi hivatalban van dolga s tömegesebben kell ott megjelennie, — kénytelen az udvaron vagy utcán várakozni, ha még úgy csorog is az eső, vagy ha 25 fokos hideget kell is kiállania, mert a hivatalos helyiség 5—6 embernél többet egyszerre nem képes befogadni.

Még furcsábban néz ki nálunk egy közgyűlés pl. bíróválasztáskor. Bennt a hivatalosak, künt a szavazó nép, a kik legtöbbször egyebet sem tesznek, mint hozzájárulnak ahhoz, a mit a hivatalosak bennt elvégeztek.

A szükség parancsolja, a nép jogainak megóvása, annak megbecsü-

A „Mezőségi Hirlap“ tárcája.

Ellesett párbeszéd.

A ki Münchenben valaha járt, bizonyára látta és ősméri az Angol kertet. E művész városnak művészettel megalkotott kertje volt a legkedvesebb helyem a városban, a hol akkor a német nyelv elsajátítása céljából tartózkodtam.

Pompás, nagyarányu park az Angol-kert. Sokszor végig jártam, kezdve a Maximilian uttól egész véges-végig. Bizony bele tellett ebbe két jó óra idő, de azért én úgy ősmertem minden zegét-zugát, akárcsak otthon a faluvégi kis erdőnket. Keresztül folyik rajta, 3—4 ágra szakadva az Izar folyó, a melynek a vizéből a világ legjobb sörét készítik. Nagyon kedves kis folyócska. Olyan sokszor el-elnézdegéltem vidám folydogálását, zajos vizeséseit, elgondolva, hogy azokat a fehér habokat a Duna fogadja magába és viszi az én édes hazámba — szép Magyarországra.

A kert éjszaki részén van egy mester-séges tó, a melyet nyáron át az uszó madarak roppant sokasága népesít be. Akkor egy öreg lóca volt közvetlen a tó partjának közelében, sűrű fa árnyában. Ide jártam naponta olvasni, — ábrándozni, s talán elmondhatom, hogy e helyhez tapadnak ifju koromnak legédesebben eltöltött napjai.

Itt ültem akkor is egy meleg nyári délutánon, olvastam Schoppenhauert, a kire akkor a filosofusok közül esküdtem. Csend volt, még a szellő is alig himbálta a föl-bem hajló, árnyékot adó falombokat.

Hirtelen magyar szó üti meg fületem: — A hol van ni egy lóca! — kiáltja gyermekes örömmel egy bájos nőcske, a kin meglátszott, hogy csak nemrég cseperedett fel a baktis korból. Társnőjével együtt a lóczához futnak, a melynek egyik végében én ültem, — és letelepednek mellém.

Milyen jól esik magyar szót hallani idegenben és akkor, a midőn az ember hete-

ken keresztül magyar szót nem hall, — el sem tudom mondani, le sem tudom írni. Szerettem volna rögvést kirukkolni, hogy én is magyar vagyok, de kíváncsi voltam kilétüket előbb kitudni, azért vesztig maradtam, s épen csak felpillantottam, hogy jól megnézzem őket, s úgy viselkedtem, mintha én semmitsem értenék a beszédjükből, s ők maguk sem nagyon érdekel-nének.

Eleintén ők sem igen hederítettek reám, s legfőbb gondjuk volt, hogy a lóczán kényelmesen elhelyezkedjenek.

Nem is sejtve, hogy én magyar vagyok, elkezdenek szánzsén beszélgetni.

— Ugy el vagyok fáradva, szól az egyik, — hogy két óra hosszág el sem mozdulok innen.

— Azt hiszéd Gyöngyikém, hogy én nem?! És még hozzá a harisnyakötöm hogy szorít . . .

— Ugy kell, minek huztad össze. Nem megmondtam, hogy hiábavaló fáradság,

lése, de a jó ízlés is követeli, hogy ezen minél hamarabb segítve legyen. Igaz, hogy a multak mulasztásait pótolni nehezebb, a mikor pár év alatt a telkek értéke csaknem 50%-al emelkedett, az építkezés megdrágult, s a községnek alkalmas helyen telke nincs. Node ezen lehet segíteni, mert a pénzkérdés ma már nem akadály, a mikor akad tőke, a mely az ingatlanok teljes értékét adja kölcsönképen, s szívesen telepszik reá vidékünk vályogházaira annyi vagy nem sokkal kevesebb koronával, mint a hány vályogot annak falába a könnyező ég assistentiája mellett beraktak.

A körjegyzőséghez négy község tartozik. Mind a négy községnek közös kötelessége gondoskodni hivatalának elhelyezéséről. Ma hasznábérlet mellett 22—28%-ot rovatol a községek népe, építés esetén ez legfeljebb 2—3%-al emelkedne, vagy épen egy szerencsés és ügyes spekulációval — még annyit sem.

Lássanak utána az intéző körök a kérdés alapos és minél gyorsabb megoldásához. Fontolják meg, szíveljék meg az ügyet, s kellő terv mellett lássanak hozzá a község háza megépítéséhez és berendezéséhez, mert könnyen megtörténhetik, hogy néhány hónap múlva, a községi Elöljáróság minden tartozékaival együtt, az utcán leli helyét!

Spectator.

Széljegyzetek.

A mócsi kaszinó. Olyan féle a mócsi kaszinó-építés sorsa, mint a pesti Szent-István bazilikáé; illetve még olyan sincs, mert a bazilikát folyton építik, — csak sohasem készül el, a mócsi kaszinót elvben szintén mindig építik, de sohasem

fognak hozzá. Legalább tíz határozatot hozott már a kaszinó az építés kérdésében. Nincs választmányi gyűlés, nincs közgyűlés, a mely újból és újból elne határozná a kaszinó-építést. Kiküldött már egy csomó bizottságot telekvásárlás, pénz beszerzés, házépítés, esetleg építtetés céljából. Azonban a bizottságok mindenkor sajnosan jelentik, hogy nem tehettek semmit, mert nincs alkalmas telkek.

Azaz, hogy telek volna alkalmas, de úgy van a kaszinó vele, mint a mesében a róka az egressel: hiába ugrál utána — a telek elérhetetlen magasságban incselkedik felette.

De hogy világosabban beszéljünk, a dolog akként áll, hogy a kaszinó már régebben alázatos kérelemmel fordult a Tholnay-féle birtok tulajdonosához, hogy engedjen át egy telket, a sok közül, a kaszinó részére — ajándékképen. Akként gondolkozott a kaszinó, hogy a mócsi beltelkek talán több, mint fele, — a Tholnay-uradalomhoz tartozik; s ha az Uristen minden igaz ok nélkül valakinek oly sokat adott, abból egy morzsányit juttathat a kaszinónak, mint közművelődési egyesületnek.

Az alázatos kérésre a kaszinó még csak feleletet sem kapott, óriási hallgatás volt a felelet. Sajnos azonban ezen hallgatásról nem áll a római sententia: qui tacet — consentire videtur, a ki hallgat, beleegyezik, — hanem áll az hogy: qui tacet — nihil dicit, vagyis magyarul mondva: a nem felelés „nem” felelet.

Igy fogta fel ezt a kaszinó is és utasította a bizottságot, hogy nézzen másutt telket. Miután pedig a bizottság újból sajnosan jelentette, hogy nincs telek, a kaszinó megújította kérelmét, s alázatosan kért telket *pénzért*. Erre is hasonló hallgatás — a felelet.

Ime itt bicsaklott meg a kaszinó-építés és ezért jutott egy elsőrendű közművelődési egyesület oda, hogy október 1-én elszavalhatja Vörösmartyval: nincsen számomra hely!...

Hát ezek után ne legyen a kaszinó — czoczilista?

— **A Kucsera eset.** A napokban a romániai kulturliga elnöke, nyilvánosan megsértett és összeszidott két magyar nőt, azért, mert Bukarestnek valamelyik vendéglőjében magyarul beszéltek.

Ez a lényege a Kucsera esetnek, a többi — hogy jogi nyelven szóljunk — nem tartozik az érdemre.

Fordítsuk meg az esetet és tegyük át a színteret Magyarországra. Ha a magyarok követnék Gradisteanu urat, bizony a napnak minden percében produkálhatnának egy-egy Kucsera-féle esetet és pedig több joggal, mint a kulturliga Elnöke.

Az a két magyar nő nem tüntetésből beszélt magyarul, s valószínű, hogy nem is tudtak románul, holott nálunk a kománk töntetőleg beszélnek románul, pedig nagyon jól tudnak magyarul. Ha a magyar nem volna olyan udvarias, türelmes és lovagias, bizony furcsa állapotok volnának. Hiszen bárki tapasztalhatta, hogy magyar társaságban, ha két román összetalálkozik, — mindjárt románul beszélnek, nem törődve azzal, hogy a társaságban csupa magyar van és ha nem egyéb, de a társadalmi bon-ton követeli, hogy ők is magyarul beszéljenek.

Mi történne, ha minden egyes ilyen esetben utánoznók, — az általuk bizonyára nagyrabecsült és dicsőített Gradisteanu urat? — s odaszólnánk épen úgy, mint a kulturliga Elnöke: „Mégis szemtelenség Magyarországon románul beszélni!”

Azonban a magyar ezt nem teszi, már azért sem, mert minden körülmények között lovagias és respektálja a társadalmi illem — szabályokat. Épen ezért Magyarország, a nemzetiségek — Eldorádója.

Nos aztán, hogy teljes legyen a kép, még e mellett panaszkodnak, hogy Magyarországon a nemzetiségek el vannak nyomva, nyelvüket nem használhatják. Ugyan megjárják, ha egyszer eszünkbe jutna elmenni Romániába, hogy megtanuljuk, miként kell bánni — a nemzetiségekkel?

mert ma ugysem lesz eső és hangosan felkaczagtak mindaketten.

Nem is kell mondanom, hogy a társalgás, különösen a téma mód felett érdekelt. S bár nem tartottam korrekt dolognak, hogy én két leányt kihallgatok, de a megkezdett társalgás kíváncsiságomat annyira fölkellette, hogy tulttettem magam ezen a lelki furdaláson.

— Még nem is kérdeztem tőled, hogy tetszett a piktor, akit Béla bemutatott?

— Oh édesem! én nem tudom, hogy mi van velem, de délelőtt óta mindig reagondolok. Hiába igyekszem kiverni a fejemből, — mégis mindig magam előtt látom, amint fekele bajuszát sodorgatja és csábítóan mosolyog.

— Tudod, hogy én is épen úgy vagyok vele. Hogy arczomba szökött a vér, mikor bemutatták. A szívem pedig úgy dobogott! Még szerelmes találom bele lenni.

— En már tán az is vagyok. De ilyen ökéletes szépségű, erős férfiba, ki ne

lenne lenne szerelmes?! Még a neve is olyan szép: Hollósy Árpád.

— Nekem megszorította a kezemet, mikor elváltunk és kezet fogtunk.

— Óh a nyomorult, nekem is! És én még vissza is szorítottam az övét,

— Hagyd el! én is viszonzottam. De többet ne nézzünk reá.

A hattyuk oda usztak a parthoz, a két leány hozzájuk futott, s játszadozni kezdtek velök. A mi a zsebükben nyaláncság volt, mind előszedték és etették a hattyukat, amelyekkel akkor édes-örömet cseréltem volna. A hattyuk azonban sokkal prózaiabbak voltak, mert nem sokat adtak arra, hogy két kedves teremtés eteti őket. Miután nem voltak megelégedve az adománnyal, tovább libegtek a vizen.

A leányok visszajöttek a lóczához.

— Hát ez micsoda majom itt? szólal meg, reám pillantva a harisnyakötőtől szorongatott Éva ivadék.

Sohasem tartottam magamat szépnek, tudom, hogy nagyon közönséges blattom

van, de ezt szemtől-szembe hallani, — mégis sok. Nem állhattam meg, hogy tőlem telhető mérges tekintetet ne vessek reá. Szerettem volna felugrani s a szemébe vágni:

— Hallgasson maga, harisnyakötőtől szorongatott, kezeket szorongató kisasszony!

— Fogadni mernék, folytatja tovább, hogy valami betűfaló filozopter.

A társalgás és a téma kezdett módfelett kellemetlen lenni, s a honfiúi öröm és lelkesedésem a zérus alá szállott le, de azért hallgattam és — faltam a betüket.

— Mi bajod van vele? — kérdi a másik

— Miért nem megy innen; vagy ha itt marad, miért nem szól hozzánk?

— No abban igazad van, legalább lenne egy kis ártatlan kalandunk. Ugy szeretem az ilyen kalandokat.

— Várjál csak, én belekötök. Vagy megszólaltatom, vagy elkergetem.

— Mit akarsz csinálni?

H I R E K.

Mocs, 1906. szeptember hó 15.

— **Előfizetés.** Lapunk első számát többeknek megküldöttük, azon kérelemmel, hogy ha előfizetni nem akarnak, szíveskedjenek a lapot vissza küldeni. Ezen felhívásunk folytán azokat, a kik a lapot vissza nem küldték, úgy tekintjük, mint a kik előfizetőink közé beléptek. De lehetséges, hogy némelyek akadályozva voltak a visszaküldésben, avagy elfelejtették, ezért újból kérjük, hogy a kik lapunkra előfizetni nem akarnak, — a lap visszaküldése által, vagy más módon hozzák ezt tudomásunkra. Előfizetőinket pedig arra kérjük, hogy a laphoz mellékelt posta-utalványon az előfizetési díjakat beküldeni szíveskedjének.

Előfizetési árak:

Egy évre . . . 6 korona.
Fél évre . . . 3 „
Harmad évre . 2 „

— **Esküvők.** Dr. Vásárhelyi Béla magyarláposi kir. albiró, szeptember hó elején tartotta esküvőjét Gaál Ilonával, Gaál Elek magyarkályáni birtokos leányával, Gaál Jenő mócsi főszolgabíró hugával. Az esküvő Kolozsváron, reggel 6 órakor történt meg. A polgári esketést Gaál Jenő főszolgabíró teljesítette, az egyházi szertartást pedig Herepey Gergely kolozsvári ref. esperes.

Dr. Vermes István volt mócsi kir. járásbírósi jegyző, jelenleg balázsfalvi albiró, szeptember hó 9-én tartotta Baróthon esküvőjét Incze Annuskával, Incze Gyula baróthi birtokos leányával.

— **Kitüntetett vizsgázók a kolozsvári egyetemen.** Az elmúlt 1905—1906. tanévben a kolozsvári egyetemen 178-an tettek le vizsgátaikat kitüntetéssel. És pedig jogi karon 108, orvosin 5, gyógyszerészin 36, bölcsészeten 19, s ez utóbbiak közül 4 nő volt.

— **Eljegyzés.** Mócsi uri körökben egy szenzációs eljegyzésről suttognak. Az eljegyzés ugyan még nem történt meg, de már a legközelebbi időben várható.

— **Kérelem.** Mindenkit fölkérünk, hogy közérdekű, mezőügyi híreket szíveskedjenek velünk közölni, mert csak úgy teljesíthetünk pontos hírszolgálatot.

— Leejtem a napernyőmet. Talán csak lesz benne egy szemernyi udvariasság és felveszi és akkor . . .

A szót tett követte. A napernyő leest, egészen arrafelé, ahol én ültem. Én pedig ültem, mint aki a lóczához van szegezve, — oda sem néztem, mintha se látnék, se hallanék.

— Na hát ilyen mamlasz fiatallembert se láttam világeletemben, — mondja a strumbandlitól szorongatott kisasszony.

Ez ugyan szépen megtisztel, — elmélkedem magamban. Majom, betűfaló, mamlasz, vajjon mi jön még?!

A napernyő pedig ott hevert a földön, mert most már csak azért sem vettem fel. Ők pedig osztzkodtak, mint a kis gyermekek, hogy ki vegye fel, míg végre megállapodtak, hogy a tettesnek kell felvenni.

— Nem sikerült megszólaltatnom, most már azért is elkergetem innen, heveskedik a strumbandlis. Már én csak így hívtam magamban.

— **Nagy tüzek.** Alsózsukon gr. Teleky Géza uradalmában nagy tűz volt. Leégett egy csür, a benne lévő gazdasági eszközökkel együtt és azonkívül nagy mennyiségű gabona. A kár körülbelül 11000 kor.

Mezőszentgyörgyön augusztus 28-án szintén nagy tűz volt Lőb Herman gazdaságában. Négy kazal gabona (1800 kalangya) égett le, a kár körülbelül 12000 korona. Mindkét tüzeset valószínűleg gyújtogatás folytán keletkezett, de a folyamatba tett nyomozásnak nem sikerült tudni.

— **Az „Arany fácán“ gazdát cserél.** Az „Arany fácán“ vendéglőt Rossmann Samu mócsi lakos bérelte Tholnay Reginaldné ömeltóságától. Legujabban arról értesülünk, hogy Rossmann Samu a vendéglőt örökáron megvette, s azon lényeges átalakításokat fog eszközölni.

— **Az ideai fősorozás.** A honvédelmi miniszter körrendeletében felhívja a törvényhatóságokat, hogy az 1906. évre vonatkozó ujonczozási, utazási és működési terveket az illetékes hadkiegészítési kerületi és honvédkiegészítő parancsnokságokkal egyetértőleg és az idő előrehaladtátára való tekintettel, esetleg személyes és szóbeli érintkezés útján az ezen célból kitűzendő összejövétel alkalmával mielőbb és akként állapítsák meg, hogy az 1906. évre vonatkozó fősorozás a folyó évi október hó 10-étől november hó 30-ig terjedő időtartam alatt legyen foganatosítható.

— **Az ellenőrzési szemlék elmaradnak.** A közös fő és utó szemlék, valamint a honvéd ellenőrzési szemlék az idén elmaradnak. A szemléket azért nem tartják meg, mert az arra kirendelt katonai és polgári hatóságok a sorozásokkal lesznek elfoglalva.

— **Mulatság Mócson.** A mócsi ifjuság körében mozgalom indult meg, hogy mulatságot rendezzenek, tekintettel arra, hogy Mócson az egész nyáron át nem volt mulatság. Az idejét november vagy deczemberre tervezgetik.

— **Utkövezés.** A múlt esztendőben kivágott palatkai utra köveket hordanak. Szükséges is ezen utnak a kikövezése, mert esős időben járhatatlan. Kíváncsok volna azonban, hogy a kikövezés akként

történjék, hogy a kövel kirakott helyen járni is lehessen, nem pedig úgy mint a tóházai ut, a hol a köveket a sárba úgy szőlván csak bele dobálták, s e miatt olyan rossz, hogy a szekerek esős időben is kikerülnek.

— **A kir. járásbírószág új épülete.** Az állam már régebben vásárolt telket a mócsi kir. járásbírószág új épülete számára. Eddig-élé az építkezést a zavaros politikai viszonyok akadályozták. Ezen akadály most megszűnt és több mint valószínű, hogy a jövő év tavaszán hozzáfognak az építkezéshez. Az épület tervezete már készen van, s az igazságügyminiszterium a nyár folyamán leküldötte a járásbírószághoz az észrevételek megtétele végett. Torday Sándor járásbíró észrevételeiben több praktikus módosítást ajánlott, a melyek a tervrajz átdolgozását teszik szükségessé. Az épület egy emeletes lesz, s körülbelül 140 ezer koronába kerül. Az ideai költségvetésbe már fel van véve az építkezési költség egy része, így befejezett dolog a járásbírószági épület fölépítése, s nem kell félni, hogy Mócsról elviszik a járásbírószágot.

Biróság és Hatóságok.

Vass Zsigmond mócsi kir. albiró 3 heti szabadsága letelt, — szeptember 10-én hivatalba lépett.

Dr. Deli Adolf mócsi járási orvos, 3 heti szabadságáról, a melyet külföldön tett utazással töltött el, — visszaérkezett s működését 10-én megkezdette.

Dr. Csiky József mócsi szolgabíró szintén hazajött és szeptember 10-én elfoglalta hivatalát.

— **Mezőszopori tkvi átalakítás hitelesítése.** A tagosítás Mezőszoporon ezelőtt 3 évvel történt meg. A tagosításnak megfelelő tkvi átalakítással a mócsi tkvi hatóság elkészült, s ennek a munkálatnak a hitelesítése f. évi szeptember 15-ére van kitűzve Mezőszopor községben, illetve a helyszínére. A hitelesítést Torday Sándor kir. járásbíró végzi, s valószínűleg 3—4 hetet vesz igénybe, a mely idő alatt a járásbírószág vezetője távol lesz.

Mondhatom, hogy a katonás tempó imponált, különösen a tekintetben nem hagyott kétségben, hogy ő nagysága tényleg megrugdos.

— Tudod, hogy mire gondoltam most?

— Mire?

— Szépen néznék ki, ha a filozopter ur magyar volna. — Miért ne lehetne magyar?

Nem akartam a rugdosást végigélvezni, hirtelen felugrok, s oda vágom nekik magyarul:

— Bizony kedves kisasszonyok, miért ne lehetne magyar?

Micsoda ijedelem, sikoltozás és futás keletkezett! Hogy klasszikus hasonlattal éljek: mint mikor a gyermekek a mezőn játszadozva, — kigyóra lépnek, s megijedve, sikoltozva futnak, amerre látnak, így futottak az én földieim is, csak nagy igyekezettel sikerült őket utolérnem.

Eddig tartott a párbeszéd, azután már hárman diskurálgattunk a harisnyakötőről, meg a többiről. **Dodó.**

Közgazdaság.

Szarvasmarha díjazás Mócson. Az Erdélyi Gazdasági Egylet a népies szarvasmarha tenyésztés emelése céljából — a mócsi járásra terjedően, Mócs községben, 1906. október hó 7-én, kizárólag földműves kisczadák részére államsegéllyel tenyész szarvasmarha díjazást rendez. Föltételek: 1. Csak tisztavérű erdélyi magyar (szürke) fajta tenyésztésű és üsző díjazható. 2. Csak azon földműves kisczadák tarthat igényt állata díjazására, aki igazolni tudja, hogy a járásban lakik, az állat saját nevelése, illetőleg a tenyésztésén legalább egy éve birtokában van. 3. Más járásbeli nem pályázhat. 4. Ha kellő számú, díjazásra érdemes állat nem találkozik, a díjak más járásban kerülnek kiosztásra. 5. Lelkészek, tanítók, jegyzők, gazdatisztek csak dicsérő oklevelet nyerhetnek. A bíráló bizottság tagjai: Elnök Gaál Gyula orsz. képviselő; tagok: Albisi Béla, Deák Ferencz, Fodor Ödön, Gaál Elek, Gajzágó Tivadar, Gaál Jenő.

D i j a k:

- I. Erdélyi magyar fajta tenyésztésűnekért:
 egy első díj 50 K
 egy második díj 30 „
 három harmadik díj á 20 „
 három negyedik díj á 10 „
- II. Erdélyi-magyar fajta 2-3 éves üszőért:
 egy első díj 25 K
 egy második díj 20 „
 egy harmadik díj 15 „
 két negyedik díj á 10 „
- III. Erdélyi-magyar fajta 2 éves aluli üszőért:
 egy első díj 20 K
 három második díj á 10 „

A díjakat a helyszínen a bíráló bizottság elnöke osztja ki. A pénzdíjakat nyert állatokon kívül, a bemutatott jobb teheneért és üszőért a bíráló bizottság dicsérő okleveleket fog kiosztani.

Állatbetegségek miatti zárlatok. Mócsi járás: lépfene: Magyarpatoka; sertésvész: Alsózsuk; — nagysármási járás: lépfene: Budatelke, veszettség: Uzdiszentpéter, rühkór: Szászakna, orbáncz: Nagyczeg, sertésvész: Báld, Budatelke, Meződomb, Mezőszombattelke, Nagysármás. Mezőörményesi járás: sertésvész: Lompérd. Kolozsvár: sertésvész és takonykór.

Kolozsvári gazdasági kiállítás. Nagy érdeklődés mellett nyílt meg szeptember hó 6-án a IV. kolozsvári gazdasági és gépkiállítás. A Mezőség gazdaközönsége a kiállítók között jelentékeny számmal szerepelt. Ami a kiállítást illeti, — a ló igen gyengén volt a kiállításon képviselve, mert mindössze 48 lovat állítottak ki. Sokkal értékesebb anyag volt kiállítva szarvasmarhák, és sikerültnek mondható a juhkiállítás. Ki volt pedig állítva 265 drb erdélyi magyar szarvasmarha, 210 darab juh. Azonkívül 75 drb sertés, 500 darab baromfi. Különösen kiemeljük, hogy kitétek magukért a készüek, és megmutatták életrevalóságukat. Hisszük, hogy legközelebb a kisczadák között több követőjük akad. Hirt adtunk, hogy Keszüből hárman állítottak ki szarvasmarhát. Most örömmel közöljük, hogy mind a hárman díjat nyertek, és pedig: Veress János 50 kor., Tóbiás János bíró 60 kor., Horváth Dániel a Dénesé 30 koronát. A gépkiállításon feltűnést keltett a gazdák körében egy új berendezésű zsizsik rostáló gép, amely az arany éremmel lett kitüntetve.

Szerkesztői üzenetek.

Kereskedő. Osztjuk nézetét, hogy addig is, míg vasutja lesz Mocsnak, a forgalom érdekében szükséges volna egy állandóan közlekedő omnibus vagy esetleg automobill-járat Mocs és Apahida között. Ez azonban csakis magánvállalkozás, utján volna létesíthető, s nekünk az a meggyőződésünk, hogy ez nagyon jó vállalat volna. A meddig pedig ezen vállalat megszületik, mi módon volna elérhető a kocsi közlekedés olcsóbbá tétele, — erre nézve egy jó

tanácsot szolgálhatunk önnök. Menjen be nős emberekkel Kolozsvárra. Csalja el őket az Orfeumba. Az orfeum után hozza össze őket az orfeum énekesnőivel. Hazajövet bizonyára elengedik önnök a kocsiért, csak hogy el ne árulja, hogy a férj urak hogyan rejtik el a karikagyűrűket és hogyan ölegetik az énekesnőket. — Probatum est.

O. F. A legnagyobb sajnálatomra a mostani számba nem tudtam beszorítani, mert az ár. hírdetéseket le kellett közölnöm, de a legközelebbi számban meg lesz.

„Otta.” Az utolsó pillanatban kapott küldeményéről a jövő számunkban nyilatkozunk.

Eladó tűzifa.

Több ezer köbméter és öl száraz, hasított tölgy tűzifa

☆ ELADÓ, CZEGEN. ☆

Értekezhetni gróf Wass Jenő erdőkezelőségénél ugyanott.

Szám 2829—906.

tkvi.

Árverési hirdetményi kivonat.

A mocsai kir. járásbíró, mint tkvi hatóság közhírré teszi, hogy Iklezán Tyirilla berkenyesi lakos végrehajtónak Iklezán Tódorné és Iklezán József berkenyesi lakosok végrehajtást szenvedők elleni 32 korona 80 fillér tőkekövetelés és jár. iránti végrehajtási ügyében a kolozsvári kir. törvényszék és a mocsai kir. járásbíró területén levő Berkenyes községben és határán fekvő és a berkenyesi I. 19. sz. tjkvben 177/1, 177/2, 177/3, 177/4, 178/1, 178/2, 178/3, 178/4. hrsz. ház és kaszálóra a végreh. törvény 156. §-a értelmében 856. korona. II. a 112 sz. tjkvben 736, 737/1, 738/1 hrsz. egész kaszáló és szántóra a végreh. törvény 156. §-a értelmében 182 korona, mint ezennel megállapított kikiáltási árban az árverést elrendelte és hogy a fennebb megjelölt ingatlan az 1906. évi november hó 3. napjának délelőtt 10 órákor Berkenyes községben a község házában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alul is eladatni fog.

Árverezni szándékozik tartozni az ingatlan és birtokjuttalék fent irt becsárának 10%-át készpénzben, vagy ovadékképes értékpapírban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. évi LX. t.-cz. 190. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

A kir. járásbíró, mint tkvi hatóság.
Mocs, 1906. aug. 1-én.

Torday Sándor,
kir. járásbíró.

Szám 3032—906.

tkvi.

Árverési hirdetményi kivonat.

A mocsai kir. járásbíró, mint tkvi hatóság közhírré teszi, hogy dr. Hajdu Dezső ügyvéd által képviselt Tulok Dumitru végrehajtónak Pap József végrehajtást szenvedő elleni 37 korona 80 fillér tőkekövetelés és jár. iránti végrehajtási ügyében a kolozsvári kir. törvényszék és a mocsai kir. járásbíró területén levő Marokháza községben és határán fekvő és a I. 60 sz. tjkvben A + 1 rdsz 172, 173/1, 173/2 és 173/3 hrsz. ház és kertre a végrehajtási törvény 156. §-a és d) pontjai értelmében 697 korona. II. 1., a 80

sz. tjkvben A + 1 rdsz. 384—387. hrsz. rét, szántó és legelőre a végreh. törvény 156. §-a és d) pontjai értelmében 235 kor.

2., az A + 2 rdsz. 721, 722 hrsz. rétre a végreh. törvény 156. §-a és d) pontjai értelmében 193 korona.

3., az A + 3 rdsz. 756, 758 hrsz. szántó és rétre a végreh. törvény 156. §-a és d) pontjai értelmében 213 korona.

4., az A + 4 rdsz. alatt foglalt közlegelőbeli jutaléka a végreh. törvény 156. §-a és d) pontjai értelmében 228 kor., mint ezennel megállapított kikiáltási árban az árverést elrendelte és hogy a fennebb megjelölt ingatlan az 1906. évi november hó 12 napjának délelőtt 10 órákor Marokháza községben a község házában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alul is eladatni fog.

Árverezni szándékozik tartozni az ingatlan becsárának 10%-át készpénzben, vagy ovadékképes értékpapírban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. évi LX. t.-cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

A kir. járásbíró, mint tkvi hatóság.
Mocs, 1906. augusztus 18-án.

Torday Sándor,
kir. járásbíró.

Szám 3031—906.

tkvi.

Árverési hirdetményi kivonat.

A mocsai kir. járásbíró, mint tkvi hatóság közhírré teszi, hogy dr. Hajdu Dezső ügyvéd által képviselt özv. Deusán Anániáné m.-kályáni lakos végrehajtónak kiskoru Kodori Manaila m.-kályáni lakos végrehajtást szenvedő elleni 300 korona tőkekövetelés és jár. iránti végrehajtási ügyében a mocsai kir. bíró területén levő Magyar-Kályán községben és határán fekvő és a magyar-kályáni:

I. 157. sz. tjkvben A + 3 rdsz. 1092 hrsz. szántóra 88 korona, az A + 6 rdsz. 1103. hrsz. szántóra 298 korona az A + 7 rdsz. 1110 hrsz. szántóra 274 korona, az A + 8 rdsz. 1120 hrsz. szántóra 73 korona, az A + 9 rdsz. 1126, 1127 hrsz. ház és kertre 34 korona, az A + 10 rdsz. 1137 hrsz. erdőre a végreh. törvény 156. §-a és d) pontja értelmében 56 kor.

II. a 164 sz. tjkvben A + 3 rdsz. 1101. hrsz. szántóra 99 korona, az A + 4 rdsz. 1116 hrsz. szántóra 77 korona, az A + 5 rdsz. 1118 hrsz. szántóra a végrehajtási törvény 156. §-a és d) pontja értelmében 138 korona.

III. a 221 sz. tjkvben A + 1 rdsz. 1130, 1131 hrsz. ház és kertre a végreh. törvény 156. §-a és d) pontja értelmében 375 korona és végül:

IV. a 339 sz. tjkvben A + 1 rdsz. 1097 hrsz. szántóra a végreh. törvény 156. §-a és d) pontja értelmében 381 korona, mint ezennel megállapított kikiáltási árban az árverést elrendelte és hogy a fennebb megjelölt ingatlan az 1906. évi november hó 17. napjának délelőtt 10 órákor Magyar-Kályán községben a község házában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alul is eladatni fog.

Árverezni szándékozik tartozni az ingatlan és birtok jutalék fent irt becsárának 10%-át készpénzben, vagy ovadékképes értékpapírban a kiküldött kezéhez letenni avagy az 1881. évi LX. t.-cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

A kir. bíró, mint tkvi hatóság.
Mocs, 1906. aug. 18-án.

Torday Sándor,
kir. járásbíró.